

"Segons Asahara, el món s'acabarà l'any 1997: això explica les presses del PP per tenir eleccions generals i manar almenys dotze mesos abans de desaparèixer amb el món, pel forat del desguàs universal."

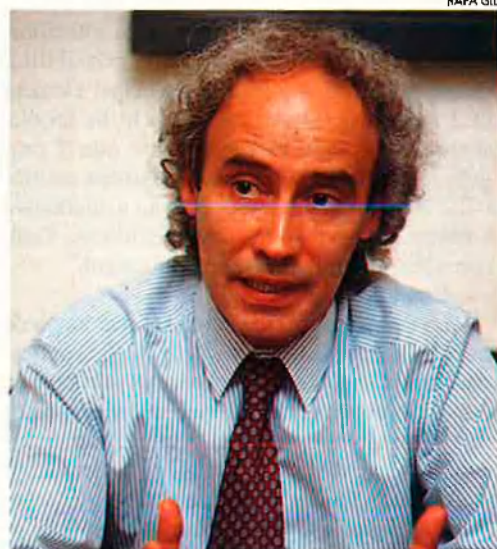
El Talgo.

Dilluns, 20. De retorn d'un cap de setmana d'esplèndids arrossos a banda, dinar al Talgo és una punició que només podríem explicar si en comptes de pagar cobréssim, com qui fa penitència o segons el mètode dels *weekend* masoquistes, en un hotel especialitzat on t'apallissen i humilien abans de fiblar-te amb una factura astronòmica. Sense vagó restaurant, el talgo és una cambra de menjars rescalfats, vins tebis i pa gomós. Només falta la perola i el cullerot per evocar el malson gastronòmic dels campaments d'instrucció militar, amb pollastre que tenia gust de bacallà i patates que eren com una pasta de cigró. Suposo que l'estratègia de la direcció de Renfe és que ningú mengi mai més al Talgo o que tots tornem a viatjar amb carmanyola, trinxet i barra de pa, com els escriptors del realisme social que anaven per Espanya en vagons de tercera abans de tenir passaport marroquí.

Dimarts, 21. Anem tan farts de set de justícia que la trobada dels cadàvers dels etarres Lasa i Zabala avui no dominava les converses, encara que fos un dels episodis més ombrívols dels darrers anys. Déu anys després, són dos cadàvers devaluats, tot i que el cinisme d'Herri Batasuna de seguida vulgui treure'n profit. És l'horror a mans plenes, l'horror de la barbàrie. Fins on puguin arribar l'horror i la indeferència que ho banalitzen tot, és la pregunta del nostre segle, la meditació hamletiana davant les calaveres de dos terroristes torturats que mai deixaren d'assasinar.

El món s'a

RAFA GIL

Ciprià Ciscar.

Dimecres, 22. Soko Asahara trobà la veritat a l'Himàlaia, abans de fer-se el profeta de la "Veritat Suprema" i enverinar amb gas els usuaris del metro de Tòquio. És curiós que els especialistes en sectes diguin que ja ho sabien tot, però només quan tot just ha succeït i mai una mica abans. Pel que fa als trenta mil membres russos de "Veritat Suprema", potser s'entengui per què la secta alimenta els fidels, encara que sigui amb dieta vegetariana. Segons Asahara, el món s'acabarà l'any 1997: això explica les presses del PP per tenir eleccions generals i manar almenys dotze mesos abans de desaparèixer amb el món, pel forat del desguàs universal. La proposta sensata de Duran i Lleida d'un calendari electoral pactat per l'any 1996 no tenia en compte les profecies d'Asahara, de la mateixa manera que la decisió de González i de Ciscar de no comptar massa amb els guerristes per les eleccions municipals pot repetir a més d'un lloc el fracàs a Galícia de Sánchez Presedo, abandonat aleshores per l'astúcia guerrista del gran Francisco Vázquez. Si les coses van com van, el *day after* de les eleccions de maig pot començar amb un Alfonso Guerra que arriba a la Moncloa per demanar el cap de Narcís Serra. Aleshores tendrem canvis al Govern i Josep Borrell potser estarà algun escaló més amunt, i una mica menys lluny de Jordi Pujol, fins i tot abans del límit apocalíptic del 1997.

Dijous, 23. Avui és un gran dia pels escoliastes del pujolisme, capficats amb el discurs

abará l'any 1997

RAFA GIL

Alfonso Guerra.

d'ahir al palau de Congressos sobre la llengua de Catalunya. Hi ha qui subratlla els matisos que puguin interpretar-se com un refermament de la política lingüística caigui qui caigui, però d'altres hi troben un nou to, una nova insistència en la convivència entre ambdues llengües i el respecte als castellanoparlants. Era un discurs maximalista camuflat de possibilisme o una reconducció possibilista tenyida de maximalisme? És el "discurs Pujol" fins i tot quan demana un "discurs propi" per Catalunya. Sense oposició el discurs pujolista encara té —com deien els pedants— més nivells de lectura, segons la teoria d'Eco que ens va embafar amb *Obra oberta*. Com monjos capcots davant el text necessitat d'escolis, els especialistes en pujolisme —talment els kremlíndlegs que llegien *Pravda*— passaran el cap de setmana sospesant els significats d'una normalització que encara no ha arribat —deia ahir Pujol— al "punt de no retorn" o el rebuig de les urgències i excessos de radicalisme en el mateix procés de normalització. Entre el dogma monolingüe i el darwinisme bilingüe, hi ha tot un ventall de pactes convenients i possiblement necessaris.

Divendres, 24. "No, deixem la política per un instant. Parlem, jo què sé, de dones", diu un bon amic, recordant-me aquell cèlebre barber que quan us tallava els cabells demanava: "Futbol, toros, dones?" No és per parlar de política, però no sé com s'ho fan els polítics sense comptar amb el niu electoral de les barberies, de vella tradició federalista,

ARXIU

Jordi Pujol.

carlina, republicana. A hores d'ara, a les barberies ni tan sols hi sento parlar de dones. Hi mana, poc o molt, la ràdio: per això l'actualitat hi passa a ratxes, sense gaire sediment, amb un feix d'opinions que sovint no fan el gruix. Potser això canviaria una mica si els polítics tornessin a les velles barberies prescindint de la vanitat *esthéticienne* de les perruqueries "unisex" que tan bé pentinen per sortir a Tele-5.

Valentí Puig